

Ni zaborav ni obred

„Činilo mi se da bi bilo dovoljno počasti iskazati djelima, budući da se radi o osobama koje su iskazale svoju hrabrost djelima.”

Tukidid, Povijest Peloponeskog rata, 411. prije Krista.

Opasno je objaviti rat državi i ovom svijetu, zato što se mogu napraviti dvije stvari : napredovati i boriti se protiv svega što bi moglo uništiti, oslabiti ili spriječiti napredovanje. Kao anarhisti, pod čime podrazumijevamo i kao revolucionari, svjesni smo naših izbora i odgovornosti koje iz njih proizlaze. Kad kažemo da smo revolucionari ne govorimo o nekoj vjeri u savršen i bezbrižan svijet, niti se zanosimo idealima o nekoj mogućoj sveopćoj antiautoritarnoj revoluciji, koju možemo samo sanjati u našim masturbantskim snovima, u našim ili u nekim drugim životima. Govorimo o trajnoj tenziji ka produbljenju procesa raskida s moći i njenim institucijama, prijekim putem radikalne kritike i destrukcije.

22. maja 2009. Mauricio Morales, cijenjeni drug iz Santiaga u Čileu, pao je u borbi ovog društvenog rata, kojem nastojimo doprinijeti, on kao i brojni drugi anarhisti diljem svijeta, našim sredstvima i našom etikom, našom žestinom i vlastitim žudnjama. Eksplozija ručno izrađene bombe, koju je nosio sa sobom, prouzročila je surovu smrt, bila je namijenjena obližnjoj Školi žandarmerije. Mada smo se u tom trenutku nalazili veoma daleko, ovdje u srcu stare Europe, vijest o njegovoj smrti pogodila nas je zato što se radilo o smrti jednog našeg brata. Nismo poznavali Moralesa direktno, no da li je to uopće važno? Prepoznali smo se u njemu, kao što se prepoznajemo svakodnevno u svim napadima protiv dominacije, i to nam je dovoljno. Kako mnogi drugi i mi smo zapalili noć u znak sjećanja. Zato što je jedini oblik počasti, po nama, prikladan za spomen na jednog druga : nastaviti se boriti iz solidarnosti, da, ali i mnogo više : širiti svijetom kritiku djelom i ohrabrivati njeno širenje.

U biti, naši napadi na postojeće nisu primarno usmjereni na odavanje počasti palim drugovima, ni na posvete ovom ili onom drugu u zatvoru, ni na frontalni dijalog prsa u prsa sa moći. Napad je za nas potreba, zato što riječi imaju svoj smisao i zato što naše ideje nisu samo pojmovi. I smatramo sasvim sekundarnom, sasvim suvišnom, tu potrebu za namigivanjem ili stalnom autoreferencijalnošću. Oni kojima su ta namigivanja namijenjena nije potrebno da ih se proziva, ako se prepoznaju u onome što proizlazi iz djela. Posvetiti napad jednom drugu znači istovremeno udaljiti drugima mogućnost prisvajanja, i oduzeti nama samima beskrajne mogućnosti prisvajanja i reproduciranja, kao i anonimnost koja karakterizira, za nas, anar-

histički poduhvat u svojoj potpunoj skromnosti. Da preciziramo, ono što mi podrazumijevamo pod skromnošću su naši napadi koje smatramo skromnim doprinosima društvenom ratu, oduvijek u tijeku, a ne herojskim djelima, jer kao što mi uvijek kažemo, lako je napasti i nebitno je koji pobunjenik će to učiniti. Zato naši drugovi pali u borbi nisu za nas heroji.

Naši su napadi svakodnevni, oni ne čekaju i nije im potreban nikakav poziv na solidarnost. To je naš jedini oblik odavanja počasti : kroz stalnu konfliktualnost. Zato što drugi oblici sjećanja nisu od nikakve pomoći za naša pobunjena srca, zato što plakanje nije nikada srušilo nijedan zid. Pripadali božanskoj ili zemaljskoj vjeri, apostoli ovog svijeta ne nude nikakvo rješenje za naše nesreće. Bdijenja, obrede, hvalospjeve, marševe, godišnjice, prigodne govore i jeftini lirizam, drage volje ostavljamo iza sebe i nastavljamo iscrtavati naš put. Ne zanima nas ni slava ni čast, nego dostojanstvo, ljubav i mržnja. Ovo su tri sestre uz koje koračamo svaki dan. Bilo bi bolje da nismo osjetili potrebu napisati ovih nekoliko redaka, ali plašimo se da se vrijednosti religioznog i vojnog podrijetla, koje nam ne pripadaju, pomiješaju sa našima.

„Kult strvine je uvreda istinskoj boli. Održavati mali vrt, oblačiti crninu, nositi velo, ne dokazuju iskrenost žalovanja. Uostalom, ona mora nestati, pojedinci moraju reagirati naspram nepovrata i fatalnosti smrti. Moramo se boriti protiv patnje, umjesto da je pokazujemo, ističući je grotesknim paradama i lažnim sućutima [...] Treba srušiti piramide, nekropole, grobnice ; treba preći plugom kroz

polje groblja, kako bi se čovječanstvo oslobodilo onog što nazivamo poštivanje mrtvih, što je u stvari kult strvine.”

Albert Libertad u „L’anarchie”, 31. oktobra 1907.

Nema nikakve slave za onog tko pogine u borbi, moć je pripremila morbidne posljedice zato što smo izabrali da budemo borci, kao što su zatvor, mučenje ili smrt. Sve te ružne vijesti su dio ugovora kojeg smo potpisali sa nama samima, birajući rat protiv postojećeg. Znamo što možemo očekivati, od najljepšeg do najtragičnijeg, i spremni smo na to, bez obzira na ishode. Ovaj je put bilo kobno, ali to ne čini Mauricia angažiranijim ili vrijednijim drugom od ostalih boraca. Te je noći odlučio riskirati, kao mnogi drugi svake noći, i nesretan slučaj nam ga je oduzeo. No to si isto tako mogao biti ti, ja, on, ona ili, nebitno, neki drugi pojedinac, za kojeg anarhija nije stvar riječi i pozerstva.

Mnogi su naši drugovi pali u borbi. Ravacholi, Filippi i Moralesi naše povijesti su brojni, a sjećanje na njih je više ili manje snažno, i još živi u svakom udaru, u svakom napadu protiv dominacije. Ali oni nisu mučenici, nisu poginuli zbog ideologije, nisu se žrtvovali. Poginuli su u pokušaju ostvarenja sna, nisu se predali i ubijeni su. I to je sve. Ništa nam ih neće vratiti, ni pjesma, ni poezija, ni govor, jer ne postoji zagrobni svijet, ne postoje heroji, ne postoji „drugdje” ni izlječenje od ovog „ovdje”.

Drugovi, ne prepustite se sirenama obožavanja, karizme i društvenih vrijednosti. Anarhisti ne bi smjeli biti kanonizirani. Prepustimo to šoubiznisu i religioznoj idolatriji. Neka je svaki pojedinac svoj vlastiti heroj, umjesto da tražimo veličinu u drugima. Mauricio nije kip, plakat ili ikona. On je izvor nadahnuća, on je naš brat.

Protiv kulta strvine.

Lipnja 2013.

Ni zaborav ni obred